

**PROČ
JSOU MUŽI
TRAPNÍ**

A

**K ŽENÁM JE
TŘEBA
PŘISTUPOVAT
JAKO
K LIDOJEDŮM**

Leoš Kyša a Ludmila Hamplová

Copyright © Leoš Kyša, Ludmila Hamplová, 2012

Cover © Martin Petrásek, 2011

Czech electronic edition © freetim(e)publishing s.r.o., Praha 2012

Fejetony v této knížce vycházely pravidelně v časopise Žena a život v rubrice Jedno manželství, dva pohledy. Vymyslela si je šéfredaktorka Michaela Kramárová. Podle všeho si řekla, že naše manželství je natolik šílené, že by příběhy o něm mohly čtenářky bavit. A měla pravdu. Fejetony vycházejí už přes rok a v pravidelných čtenářských průzkumech časopisu bodují na plné čáře. Proto vycházejí a snad budou vycházet i další roky. Tedy dokud udržíme prsty na klávesnici nebo se nerozvedeme. Člověk nikdy neví.

Každopádně: Míšo, díky!

OBSAH

Úvod	5
Muž a dítě	6
Telefon	8
Úklid aneb fatální selhání evoluce	10
Šaty dělají člověka. Manžela ne.	12
Nákupy	14
Máš ho víc hlídat... ..	16
Veselé Vánoce.....	18
Silvestr pro Hercula Poirota	20
Peníze.....	22
U porodu	24
Ženská řeč	26
Falešní a prázdní kutilové.....	28
Otravovat je luxus.....	30
Mámo, táto, to je běs	32
O hubnutí	34
Výchova.....	36
Dovolená.....	38
Láska všechno nepřekoná.....	40
Závislosti	42
Stydím se za svého muže/ženu	44
Opouštět se musí.....	46
Pokoušení ženatého chlapa.....	48
Čím méně informací, tím lépe	50
Zabiju tě, babičko!	52
Skutečně nepodstatný detail: datum manželčiných narozenin.....	54
A zase Vánoce	56
Můj čas zase přijde	58
Předsevzetí.....	60
Prokletý americký svátek	62
Plesová sezóna.....	64
Spolu!.....	66
 Leoš Kyša	 68
Ludmila Hamplová.....	71

Úvod

V manželské krizi si lidé na pomoc brávají psychologické příručky. Je to velká chyba. Pokud něco může zachránit vztah, tak antropologie. Zvláště její poznatky o výzkumu primitivních lidojedů na Nové Guinei. Pořekadlo o tom, že muži jsou z Marsu a ženy z Venuše je sice moc pěkné, ale astronomie nám v tomto případě vážně nepomůže. Skutečně efektivní je přistupovat ke své ženě jako k příslušníkovi kmene Mundugumor z ostrova, kde se ještě před čtyřiceti lety běžně hodovalo na běloších a většina obyvatel věřila, že nejlepší erekci nezajistí viagra, ale smažená varlata poraženého nepřítele.

Tisíckrát popsaná chyba ve vztazích je myslet si, že náš partner je v mnoha ohledech stejný člověk jako my, akorát nemá tu neposlušnou věcičku cukající sebou pokaždé, když kolem nás v létě projde studentka VŠE a nemá tak chlupatou hrud' jako strýček Eduard, kterému přezdívali starý medvěd. Tedy většinou.

Ne, ženy se k mužům mají spíše jako ruští kozáci k jihoamerickým indiánům. Jde o představitele absolutně odlišné kultury, vnímání světa, lidi věřící v jiného Boha či bohy a vychované naprosto odlišným způsobem. Trvalo mi dlouho, než jsem na to přišel, a byl to bolestivý proces, ale nakonec jsem pochopil, že chce-li kdy být muž s jakoukoliv ženou alespoň trochu šťastný, musí k ní přistupovat jako k divochovi z primitivního kmene. Samozřejmě ne po zvyku anglických kolonizátorů, tedy nutit je pracovat a v případě neposlušnosti zastřelit, ale spíš po vzoru slavné americké antropoložky Margaret Meadové: kousíček po kousíčku odhalovat tajemství jejich kultury, ničemu se nedívat, nic neodsuzovat a zvykat si na jisté zvláštnosti lidojeda, pardon vlastně manželky, s nímž sdílíte lože. Důležité je také uvědomit si, že v jiných kulturách mají stejná slova jiné významy. Někdy i několik. Když má žena třeba říkat: jsem unavená, může to stejně jako vyjádření chuti spát znamenat i prosbu o uklizení, uvaření čaje, případně jasný příkaz: chci sex. Když mi manželka vypráví o své kamarádce, že je hloupá, může tak chtít abych prohlásil, že ona sama je mnohem chytřejší, přisadil si jak je její kamarádka hloupá, nebo ji naopak začal hájit. A jak se v tom všem tedy vyznám? Jednoduše. Po večerech louskám knížky o antropologii a dělám si zápisky o všem, co sledovaný subjekt s krycím názvem lidojed řekl a co tím doopravdy myslel. Jednou vydám slovník pro nás civilizované, tedy muže, o tom, jak to s lidojedy, tedy ženami, vlastně je, co znamenají jejich gesta, náznaky, frkání, poklepávání nohou a pohledy. Hlavně pohledy!

A samozřejmě neskutečně zbohatnu.

Do té doby se snad spokojíte s našimi fejetony z časopisu Žena a život. Veselé čtení.

Leoš Kyša

Muž a dítě

Ten koš vynesu o půlnoci,“ oznamuji ženě. Nebo možná později. Hlavně aby mě neviděli sousedi. Taký s dítětem jsem místo na hřiště před domem začal chodit až na druhou stranu parku, kde mě nikdo nezná. Za co že se tady stydím? No přece za pomoc v domácnosti. Ne, nevypadl jsem na tyhle stránky ze stroje času. Je mi líto, ale žijeme na malém městě a tady prostě platí jiná pravidla.

Chvilí mi trvalo, než jsem na ně přišel. Zpočátku se mi totiž vůbec nedařilo dešifrovat ty tázavé ženské a vyděšené mužské pohledy svých sousedek a sousedů, když jsem naši malou Aničku coby miminko nosil v šátku, chodil s ní na nákupy a vozil ji v kočárku na procházky, zatímco žena odjížděla o víkendech třeba na celý den do Prahy – do kina, na nákupy nebo pokecat s kamarádkami v kavárně.

„Ty vole, tohle mi nedělej,“ nevydržel mou nechápavost souseď Petr. Nejdřív jsem se lekl, že mě podezírá z toho, že mu chodím za manželkou, ale hned jsme si vyjasnili, že jde o něco mnohem, mnohem vážnějšího. „Nemůžeš celý den hlídat dítě a ještě se s ním ukazovat na hřišti. Moje žena to po mně bude chtít taky. Kluci z baráku jsou z tebe nervózní.“ Petr bravurně ovládá to dávné mužské tajemství, ten důmyslný klam vytváření dojmu, že muž není schopen domácích prací, stejně jako péče o děti. Ženy, které se stanou obětí tohoto klamu, pak můžete slyšet, jak říkají: „Já ho s malou nemůžu nechat samotného, on by se o ni nepostaral,“ nebo „Uklidit musím sama, protože on to prostě neumí udělat pořádně.“

Muži samozřejmě moc dobře vědí, jak přebalit dítě nebo zapnout vysavač, ale předstírají, že na to „nemají buňky“. A ženy na to přistupují. V našem domě to nebylo jinak.

Tedy dokud jsme se nepřistěhovali. Když už mi s nebezpečně vypadajícím náradím (šroubovák, vrták, pila) přišel domluvit čtvrtý souseď, vzdal jsem se a začal předstírat, že jsem jako oni, a o dítě se starám tajně. Já vím, jsem srab, ale kdybyste viděli ten strach v jejich očích, že budou muset kvůli mně začít přebalovat vlastní děti, vzdali byste to taky. A ten šroubovák souseda Karla byl těžký a rezavý...

„Ty ho necháš s malou samotného?“ ptaly se mě vyděšeně kamarádky, když jsem jim sdělila, že hodlám odjet na dovolenou, abych nabrala síly, a svoji tehdy roční dceru nechám doma. Přitom jsem nechtěla svoji Aničku svěřit Hannibalu Lecterovi ani sedmihlavé sani plivající oheň, ale jejímu otci a svému muži. „Co budou jíst? Vážně věříš, že se chlap o dítě dokáže postarat sám?“ pokračovaly kamarádky a snažily se mi vysvětlit, že bytosti s penisem nejsou od přírody připravené k tomu, aby pečovaly o děti. Tvrdily, že i když svým partnerům navařily, uklidily, vše potřebné daly na viditelná místa a opatřily návodem, odpovědí jim byl skučící partner dožadující se doplňujících rad.

Pod vlivem hororových příběhů svých kamarádek jsem si začala představovat katastrofické scénáře a zvažovala, zda vysněnou dovolenou nezrušit. V představách jsem viděla náš byt v rozkladu, zubožené mrně, které svými bezzubými dásněmi ožušlává kosti určené pro psy. Svěřila jsem se manželovi. Pokýval hlavou a začal se smát. „Ty věříš, že ženské mají nějaké speciální buňky na péči o děti? Vzpomeň si na sebe v porodnici. Taký jsi zpočátku vůbec nevěděla, co s tím malým uzlíčkem dělat,“ usmíval se a hned vyjmenoval všechny činnosti související s domácností a péčí o dítě, které ovládá stejně dobře nebo dokonce lépe než já. Musím uznat, že měl pravdu. Samozřejmě, že vařím lépe než on a lépe se orientuji ve velikostech pidioblečků pro děti, ale v úklidu je nepřekonatelný a letadlo při krmení batolete předstírá mnohem věrohodněji než já. Jakmile jsem to ale řekla kamarádkám, hned se na mě sesypaly, jak jen to můžu dopustit. To přece není možné, aby chlap zvládal lépe ženské práce, ve kterých právě ženy dosáhly dokonalosti. Nebo že by i muži uměli vyleštit porcelán a obstarat rozjívené potomstvo? A proč by se to nesmělo stát? Jen ať muži ukážou, co umí. Dejte jim šanci jako já.